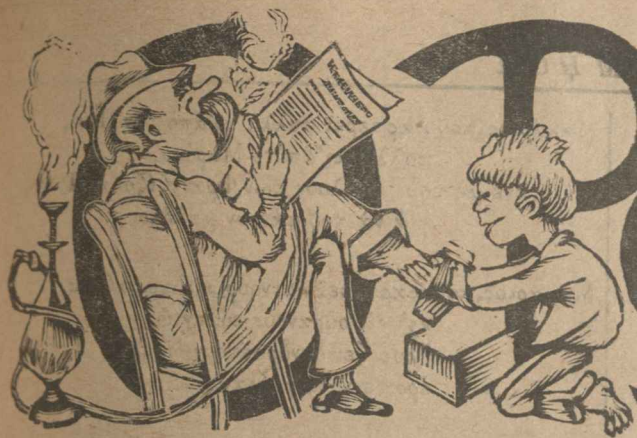

ΩΡΟΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι

Δευτέρα Δεκεμβρίου,
μηνὸς ψυχροῦ καὶ κρύου.

Ἐνιακόσα κι' ἑξήντα κι' ἐνὶ
καὶ πολλοὶ βουλευταὶ 'στὰ πανιά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—
Μακάριος, βρὲ Φασουλῆ,
ποῦχει καιρὸ νὰ πηλαλῇ,
καὶ μέσ' στοῦ κράτους τῇ Βουλῇ
νὰ στρώνῃ τὴν ἀρίδαν του
γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίδα του.

Μακάριος, βρὲ Φασουλῆ, ποῦχει καιρὸ γιὰ χάσιμο
καὶ μέσ' στὸ Βουλευτήριον
πηγαίνει τὸ σωτήριο
ἀπὸ κομματῶν ζύμωσι, νὰ δῇ κομματῶν βράσιμο.

Μακάριος ὁ κουρελῆς
κι' ὁ κάθε Πανσανίας,
ποῦ συζητεῖ πρὸ τῆς Βουλῆς
περὶ Μακεδονίας.

Μακάριος, ποῦ σὲ Βουλῆς τυχαίνει μεγαλεῖα,
καὶ στέλλῃ χαιρετίσματα θερμὰ 'στὴν Ἰταλία.

Μακάριος, ὁ ποῦ λουσθῇ σὲ νάματα ποιήσεως
μεγάλῃς τοῦ Λεβίδη,
ποῦ ποιητῆς ἐκ φύσεως
ἐπλάσθη, βρὲ κασιδὴ.

Μακάριος, ποῦ τοὺς εἰρμούς
τῶν λόγων τὼν διαβάζει,
καὶ μὲ πατέρων μας κορμούς
νυχθημερὸν ρεμβάζει.

Ποῦ ξεφωνήματα χηνῶν
ἀκούει δίχως σχόλια,
κι' ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
πετᾷ 'στὰ Καπιτώλια.

Ποῦ μ' ἕνα πέταγμα γοργὸ
θερμούς λαοὺς ἐνώνει,
καὶ βλέπει τὸν Πρωθυπουργὸ
μπράτσο μὲ τὸν Τιτόνι.

Μακάριος, ὁ ποῦ θαρρεῖ
σὲ Φιλελλήνων τελεταῖς,
καὶ λέει πάντα πῶς 'μπορεῖ
καλὸ νὰ βγάλουνε κι' αὐταῖς.

Μακάριος, ποῦ σὲ τιμᾷς
ὑποδοχῶν ἐλπίζει,
καὶ περιμένει συνδρομαῖς
καὶ προκοπὴ σαλπίζει.

Μακάριος, ποῦ κανένας
δὲν τὸν ταραττεῖ χλευσὴ,
κι' ἐνῶ κοιμᾶται (κεχηνῶς)
ἡ μοῖρα του δουλεύει.

Μακάριος, ὁ ποῦ θαρρεῖ
'στὸς ξένους πλήρῃς θάρρους,
καὶ μόνος τοῦ παραληρεῖ
πολλὰ γιὰ τοὺς Βουλγάρους.

Ποῦ μέσ' ἀπὸ τὸ σπρώμα του
τοὺς στρώνει στὸ κυνήγι,
καὶ τὸ μεγάλον στόμα του
τρεῖς πιθαμάς ἀνοίγει.

Καὶ μ' ἡσυχὴ ψυχὴ καὶ νοῦ
καὶ χάσκων ἐν ἀνέσει
'θαρεῖ πῶς μάννα τοῦρανοῦ
χαζύρικο θὰ πέσῃ.

Μακάριος, ἀγαπητέ,
ὅπου τὸν σέβει· του ποτὲ
γὰ τίποτα δὲν βιάζει,
καὶ δίχως πάθος καὶ χολῆ
πηγαίνει μέσα στὴ Βουλὴ
γὰ γούστο καὶ γὰ χάρι.

Μακάριος, ποὺ συγχωρεῖ
καὶ ὅλους τοὺς ἀμνηστεύει,
καὶ λόγων ἄθλους ἱστορεῖ
καὶ ὅ, τι τοῦ ποῦν πιστεύει.

Ὅπου παρὰ ποτ' εὐμενεῖς
ὑπολογίζει φίλους
τοῦ Στέμματος τοὺς συγγενεῖς
καὶ τῶν Ρωμηῶν τοὺς στύλους.

Ποῦ γύρω του φωτοβολεῖ
τῶν προστατῶν ἡ σκέπη,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς, ἔρε Φα σου λή,
καὶ τοὺς Ρωμαιοὺς βλέπει
νὰ τρώνε μακαρούνια
μ' δολόχρυσά πηρούνια.

Ποῦ μὲ χί χί καὶ μὲ χὰ χὰ
τὴν κάθε μυῖγα σφίγγει,
καὶ σφίγγεται καὶ ἀγκομαχῇ
πῶς θὰ τῆς βγάλῃ ζύγκι.

Μακάριος, ποῦ δὲν θορνεῖ γὰ τῶσαις δυστυχίαις
καὶ περπατεῖ στὰ Ζάππειά καὶ στῆς Δενδροστοιχίαις,
καὶ ἀκούει μὲ πολὺ σεβντὰ
τῆς μουσικῆς τῆς νόταις,
καὶ Ἀγγιλιτὰς ἀπαντᾷ
πολλοὺς μὲ ρεδιγκόταις.

Καὶ μὲ τοὺς τόνους τοὺς γλυκεῖς
παιανίζουσας μουσικῆς
ἀκούει καὶ τὸν κοπετὸν
προσφύγων Ἀγγιλιτῶν.

Μακάριος, ὅπου θαρρεῖ γὰ θεσπεσίους φθόγγους
θαρεῖς προσφύγων ὁγγους,
καὶ ἐπαίνει πρέπει νερισσῶς
ν' ἀξιωθῇ μεγάλου,
ποῦ δὲν τὸν ἐθίζει ποσῶς
τὸ πῦρ τῆς Ἀγγιλιτῶν.

Μακάριος, ποῦ μὲ σκαρὶ
γεννᾶται παχυδέρμου,
καὶ στὸ φιλότιμον θαρρεῖ
τῆς ράτσας τῆς ἐνθέρμου.

Μακάριος, ποῦ μέλλοντα φαντάζεται στρατεύματα,
καὶ μακαρίζει τοὺς Ρωμηοὺς καὶ ὅλους τῆς συμμαχίας των,
καὶ γὰ Προῦπολογισμῶν καινούρια περισσεύματα
τροχίζει πατριωτικῶς τῆς ὁδοντοστοιχίας των.

Μακάριος, ποῦ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων τὴν ἀγέλην
κυττάξ' ὑπερφάνως,
καὶ ξεφωνίζει σήμερα θερμότατος φιλέλλην
πῶς εἶναι καὶ ὁ Σουλτάνος.

Μακάριος, ποῦ καρτερεῖ πολλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Πόλι,
πολλὰ καὶ ἀπ' τὸ Μαρόκο,
ποῦ πᾶνε μὲ τοὺς στόλους τῶν Φραντζέζοι καὶ Ἰσπανοὶ
γὰ νὰ τοῦ κἀνοῦν μπλόκο.

Μακάριος, ποῦ καρτερεῖ καινούριας Ἀμπαζίας,
καὶ εἰς οὐρανούς εὐτυχίων
ἔμυρίζει δένδροστοιχίων
ἐρατεινάς γαζίας.

Μακάριος ὁ πορευθεὶς πρὸς Κεντρικοὺς Ταμίς
καὶ κλαίων κάθε πρόφυγα καὶ νῆστιν πολυτήμονα,
μακάριος, ποῦ σὲ καιροὺς κυττάζει λευκαίμιας
τὴν πότνια μῆτέρα μας παρθενικῶς λευκαίμονα.

Φ.—Μὲ τούτους τοὺς μακαρισμοὺς μοῦ πῆρες τὸ τσερέλι,
διαβόλου Σγαναρέλο.

Μακάριος, ποῦ πάντοτε τὸ κράτος μακαρίζει
καὶ δι' αὐτὸ μακαρισμοὺς ἀδελκοῦ γαρίζει.

Μακάριος, ποῦ λησμονεῖ θρυλόκακας τῶν τάφων,
καὶ βλέπει ρέκτας βουλευτάς,
ὅπου γυρεύουν κατ' αὐτάς
κατὰ θεσιν ἐγγράφων.

Μακάριος, ποῦ τὸ πρωτὶ πίνει καφὲ μὲ γάλα
καὶ ἐγκύπτει μέσα σὲ χαρτιὰ σπουδαῖα καὶ μεγάλα.

Μακάριος, ποῦ μελετῶν
μέσα σὲ τόσον κοπετὸν
τὰς βίβλους τῶν διπλωματῶν
μαθαίνει πῶς τελεώσαμε παντοειδῆ ζητήματα
καὶ τοὺς Βουλγάρους κἀναμε καὶ τοὺς Ρωμιοὺς θρύματα.

Μακάριος, ποῦ τὰ χαρτιὰ διαβάζει τὰ ποικίλα,
καὶ τὴν Εὐρώπη βλασφημεῖ,
ποῦ δὲν μᾶς δίνει συνδρομὴ
καὶ μᾶς παιδεύ' ἡ σκύλα.

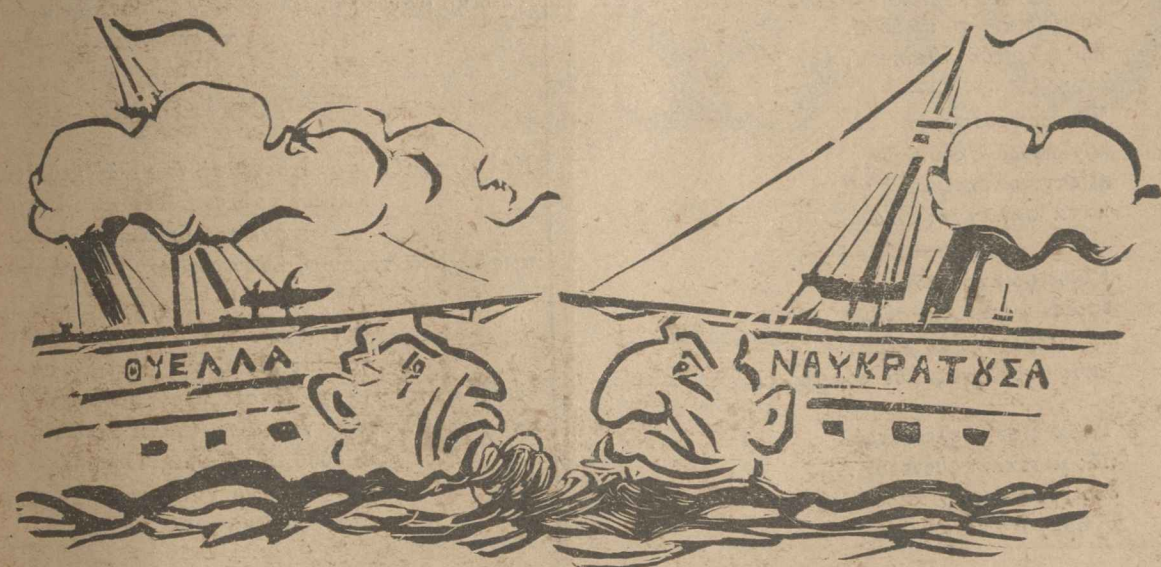
Μακάριος, ποῦ τὰ χαρτιὰ κυττάζει τὰ σπουδαῖα,
καὶ βλέπει τὰ φρονήματα τῶν Φράγκων τὰ χυδαῖα.

Μακάριος, ποῦ μελετᾷ στὴν ἀνακατοσύρα,
καὶ κρίνει μετὰ προσοχῆς
τοὺς Μέτερνιχ τῆς ἐποχῆς,
καὶ βρίσκει μὲ τὴν κρίσι του πῶς ἔχουν ξεπεσοῦρα.

Μακάριος, ὅπου ζητεῖ τὰς βίβλους τῶν κυρίων,
τούτέστι τῶν διπλωματῶν καὶ τῶν καγγελαρίων,
τὴν κίτρινη, τὴν πράσινη, τὴν ἄσπρη καὶ τὴν μαύρη,
καὶ προσπαθεῖ μὲς στὸ σωρὸ
καὶ τὸν κακὸ μας τὸν καιρὸ
καὶ τὸν ψυχρὸ μας νῆσρη.

Μακάριος, ὅπου χαρτιὰ βαστάζοντας ἀπόρητα
ἔμπροστά μὲ θάρρος προχωρεῖ
καὶ δι' αὐτῶν παρηγορεῖ
προσφύγων γυναικόπαιδα φτωχὰ καὶ ἀπαρηγόρητα.

Μακάριος, ὅπου κυττάει πῶς οἱ σοφοὶ Μινιστροὶ
μὲ τοὺς μεγάλους τοὺς σκοποὺς
ἀπὸ Βουλγάρους καὶ λοιποὺς
ἐπῆραν τὸ καπίστρι,
καὶ τὸ χάρισανε σ' ἐμᾶς,
ὅπου ζητοῦμε συνδρομάς.

Ἡ Θύελλα Παλλοῦσα καὶ ἡ Τζωρτζοναυκρατοῦσα.

Μακάριος, ποῦ χάνεται γὰ τὴν διπλωματία,
καὶ ἀκούει τώρα προσηνῆς
πῶς καὶ ἔνας Μπάλφουρ εὐγενῆς
μὲς ἀπὸ τὴν Σκωτία
ἐπλεξε περιφανῆς καὶ φωτεινὸν ἐγκώμιον,
τὸν καὶ τοῦτο πούθεν δὲν ἔγινε παρόμοιον.

Μακάριος ἀληθινά,
ποῦ πάντ' ἀπλῶναι τραχανᾶ,
καὶ πανταχοῦ φιλέλληνας ἀνακαλύπτει πούρους,
καὶ ἀκούει πῶς ἐλύσαν γὰ τοὺς Ὀνογουνοδούρους
καὶ ἡ Λαῖδες καὶ ἡ Μυλλαῖδες,
καὶ πῶς γι' αὐτοὺς χειροκροτοῦν,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς παραιτοῦν
νὰ πίνουν ναργιλέδες.

Κήρυγμα τοῦ Κορφατῆ τοῦ νέου Στρατηλάτη.

Π.—'Πῆγα' στῆς Βουλῆς τὴν σάλα
μὲ τὰ πρῶτα τὰ μεγάλα,
καὶ εἶδα κόμματα μεγάλα,
καὶ εἶδα κόμματα πολλὰ.

Κι' εἶπα : τίνοι νᾶναι τοῦτο,
ὅπου παίζει τὸ λαγοῦτο ;
κι' εἶπα : τίνοι νᾶν' ἐκεῖνο,
ὅπου παίζει τὸ κλαρεῖνο ;

Κι' εἶδα, καύκαλο στραβό,
δίπλα στὸν Μαυρομιχάλη
Κρεστενίτη, Καναδό,
καὶ λυπήθηκα τὸν Ράλλη.

Φ.—Μὰ καὶ ἐγώ, παλιοκαυκάλα,
ἦγα' στῆς Βουλῆς τὴν σάλα,
καὶ εἶδα καὶ τὸν Κερκυραῖο,
τὸν ἱππότη τὸν ὠραῖο,
γὰ πολέμους νὰ κορώνη
καὶ νὰ λήγ' τὸ καὶτό,
πῶς θὰ κἀνωμε Στρατὸ
ποῖν περάσουν δύο χρόνοι.

Τὶ χαρμόσυνο μαντάτο !
τὸ τρανὸ Σερασκεράτο
τώρα πιά δὲν χωράτει
καὶ καθεὶς τὸ πιστεύει.

Θὰ τὸν κἀνωμ' ἐπὶ τέλους,
Προκλέτο μου, καὶ ἐμεῖς,
καὶ θὰ βλέπῃς Κολογέλου,
ποῦ γι' αὐτοὺς δὲν ἔ'αθυμῆς.

Εἰς ἐκεῖνον τοῦ τὸν τόνον
ἐπληρώθησαν κενά,
καὶ λαοὶ κρατῶν γειτόνων
ἐμελέτησαν καινὰ.

Ἀρχόντες καὶ Βασιλεῖς,
ποῦ δὲν ἔδιναν λεφτὸ
γὰ Ρωμηοὺς λογοφίλους,
τὰ χρεῖσθησαν γι' αὐτό.

Τοὺς ἐπῆγε τρία καὶ ἔνα
καὶ ὅλοι τᾶχαν σὰν χαμέννα,

καὶ γενῆκαν ἄνω κάτω
 με τοῦ Κόντε τὸ μαντάτο.

Κι' ἀπὸ Θρόνων πολυθρόναις
 εἶπανε τραναῖς Κορώναις
 καὶ Σουλτάνοι με τὸ φέσι :

Τοῦ διαβόντρου τὸ κουλοῦκι
 τοῦτο πάλι τὸ παλοῦκι
 ποῦ μᾶς τὸ βγαλε' στή μέση :

Ἐπεκράτησε σιγὴ
 βουληφόρων κεφαλῶν,
 κι' ἐσταμάτησε κι' ἡ γῆ
 κατὰ φάλαγγας Ἐλών.

Ρίγος φρίκης ἱερᾶς
 ἔτρεξε ψυχὴν καὶ σῶμα,
 κι' ἀνεσκίρτησ' ἐκ χαρᾶς
 κάθε στρουγγα, κάθε κόμμα.

Τώρα ξίφει τελειοῦται
 πᾶς μισέλλην φθονερός...
 δύο χρόνια... δὲν ἀκούτε ;
 τί βραχύτατος καιρὸς !

Σὲ δὴ χρόνια πέρνουν τέλος
 τῆς Ἑλλάδος οἱ στρατοί,
 καὶ παιάνων παίζει μέλος
 κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Βουβελήτε, φαμφαρόνοι,
 ποῦ σᾶς πιάνει βουρλισία...
 τί σημαίνουν δύο χρόνοι
 μέσζ' στήν ἀθανασία ;

Δὴ χρόνια κιὰ, βρὲ μουρμούρη,
 δὴ χρόνια... τί χαρά !
 ἔχεις φάει τὸ γαῖδοῦρι
 καὶ θ' ἀφήσης τὴν οὐρά ;

Περιμένετε, κωθώνια,
 νὰ περάσουν δύο χρόνια,
 καὶ θὰ γίνωμε πρὸς ὅλους κατὰ πάντα σεβαστοί,
 καὶ θὰ μάθουν κι' οἱ Κοβούργοι
 κι' ὅλ' οἱ γείτονες οἱ μουῖργοι
 τί βερούκορον ἐστί.

Περιμένετε, κωθώνια,
 νὰ περάσουν δύο χρόνια,
 καὶ θὰ φαίνωνται στραπάτσα
 νόταις διπλωματικαῖς,
 καὶ θὰ γίνῃ τοῦτ' ἡ ράτσα
 Μπομπάρδος καὶ Παταχέ.

Ὁ Κορφιᾶτης λέγει τάδε,
 Περικλέτο μου σκαρτάδε,
 καὶ φαντάζομαι πῶς βλέπω
 στρατιάς καὶ λεγεῶνας,
 καὶ τὸ σύμπαν ἀνατρέπω
 καὶ σκιρτῶ με Μκεδόνας.

Φεύγουν' μπρὸς μας γέναις σάπαις,
 στίφη θάρβαρα φρικτά,
 τρώμε κόταις, χήναις, πάπαις,
 κι' ἀλλὰ παλληκαρ σφακτά.

Ὁ Κορφιᾶτης λέγει τάδε,
 Περικλέτο μου σκαρτάδε,
 καὶ τὸν εἶδα νὰ φουσκῶνῃ
 με σπαθιά καὶ με σπρούνια,
 νὰ μιλῇ με τὸν Τιτόνι
 καὶ νὰ τρώνε μακαρούνια.

Τὸ δικό μας τὸ συμφέρον σὰν ξυπνοὶ τὸ νοιώσαμε,
 κι' ὅλη τὴν παλιὰ φιλία
 πάλι με τὴν Ἰταλία
 τὴν ἀνκνεώσαμε.

Καὶ κυττάζω τὸν Κορφιᾶτη νὰ γελᾷ' στοὺς Ἰταλιάνους,
 καὶ με τρόμον ὁ Τιτόνι
 σὺρ παρὸν τὸν βεβαιώνει
 πῶς θὰ μᾶς τὰ συμβιβάζῃ σὰν καὶ πρὶν με τοὺς Ρωμῆους.

Ἐνα γιὰ Στρατὸ λογάκι
 τοῦ Πρωθυπουργοῦ Γεωργάκη
 τί δὲν κάνει γιὰ τὸ κράτος, πόσον εἰν' ἐπωφελές !...
 καὶ χωρὶς Στρατὸ νὰ κἀνῃ, φθάνει μόνο νὰ τὸ λές,
 κι' εὐθὺς Κροῦμοι κι' Ὀσποδάροι
 καὶ διάφοροι γαϊδάροι,
 ποῦ τὴν κάπα μᾶς πατοῦν.

Κατεβάζουνε ταῦτιά,
 Περικλέτο μου σκαρτάδε,
 καὶ συμβιβασμὸ ζητοῦν.

Καὶ δὲν φθάνει τοῦτο μόνο
 τὸ μαντάτο, φίλε βλάχα,
 ποῦ κι' ἐμὲ σὲ λίγο χρόνο
 θὰ με' δῇς με σκακράκα.

Π. — Καὶ δὲν φθάνει τοῦτο μόνο, Φασουλῇ μασκαρτζιῆ,
 μᾶ' στήν τόση μας τὴν φούρια
 κι' ὁ Σιμόπουλος εὐρῆκε
 περισσεύματα καινούρια.

Ὁ, τι' στοὺς Ρωμηοὺς κι' ἂν γένῃ,
 καμφιλτάτη κεφαλή,
 τὸ περίσσευμα θὰ βγαίνει
 κἂν ὀλίγο κἂν πολὺ.

Ὁ Σιμόπουλος ὁ πάνα με τὴν τέχνη του τὴν τόση
 ἀπὸ κι' ἂν γῶθῃ τὸ δόλο πάντα θὰ τὸ ξετρυπώσῃ.
 Τὸ περίσσευμα σαλπίζω κι' ὕμνους τοῦ προτομιάζω
 παραπίνωντας οὐδίσκου,
 καὶ πλειότερον ἐξ ὧν τὸν Ἀνάργυρον θαυμάζω
 ποῦ σὲ δαβόλο τὸ βρίσκει.

Φ. — Ὡ, τὸ τρις ἀναθεμάτο !...
 ξαναβγήκε... νάτο νάτο.
 Καὶ βᾶ βοή μεγάλη !
 'στὸ περίσσευμα τρυφᾶτε,
 γιὰ σᾶς ἐρέθηκε καὶ πάλι
 καὶ ριχθῆτε νὰ τὸ φᾶτε.

Γι' αὐτὸ καὶ πάλι τοὺς Ρωμηοὺς ἄς στέψῃ δάφνης κλάδος,
 κι' ἐγὼ ξαπλόνομαι ποῦ λές ἐπὶ δαφνῶν ἀνάσκελα,
 καὶ κἂν σοῦμα μόνος μου τῶν ἄθλων τῆς Ἑλλάδος
 καὶ βρίσκω, Περικλέτο μου, περίσσευμ' ἀπὸ φάσκελα.

Π. — Ἀλλὰ κι' ἐγὼ σὲ χαιρετῶ μὲ δυνατό μπερντάχι,
 ποῦ μένει καὶ περίσσευμα γιὰ τὴν δική μου ράχη.